

Prolog

Hun havde altid elsket søen. I snart et halvt århundrede havde det her område været hendes fristed. En verden som ikke var befriet for sorg, men hvor ondskaben ikke havde fået fæste. Det var i hvert fald det, hun havde overbevist sig selv om. Men nu vidste hun bedre.

Hun skuttede sig. Hun sad på kanten af flydebroen og løftede benene op af det iskolde vand. Rynket hud, skæve tæer, åreknuder som dannede et tyndt blå spindelvæv op over læggene. Hvornår var det sket? Hvornår havde hun fået en gammel kvindes fødder?

Det var sådan, det var med aldringen; man kunne ikke sætte et præcist tidspunkt på. Det var en snigende forandring, det var som efterårsløvet, der langsomt faldt; en morgen vågnede man, og så var det vinter ved søen.

Isen havde allerede dannet en tyk kridtcirkel langs stranden, og de høje træer, som nåede næsten helt ned til saunahytten ved siden af broen, strakte sig nøgent op mod aftenhimlen. Rågekolonien, som nu om dage var hyttebyens eneste turister, betragtede hende oppe fra trækronerne med vagtsomme peberkornsøjne.

Bare rolig, tænkte hun. Jeg skal ikke bade. I skal ikke gøre jer nogen bekymringer.

Hun trak fødderne til sig og svøbte håndklædet tættere om sig. Bevægelsen fik flydebroen til at vippe, og de rustne

kæder, som forbandt den til pælene, knirkede hæst. Sauna-
varmen sivede ud under håndklædet og forvandlede sig til
damp, når den mødte den kolde vinterluft.

Hun strøg forsigtigt hånden hen over de grå og sprukne
planker.

Broen burde være rensset og tjæret for mindst en måned
siden, omsorgsfuldt gjort klar til vinteren, ligesom de fore-
gående år. Men ligesom med så meget andet i hyttebyen
havde hun også opgivet den kamp. Havde opgivet at kæmpe
mod det uundgåelige. Eller måske havde hun ganske enkelt
mistet gnisten.

Efter blodproppen i efteråret, det var hendes anden blod-
prop i hjertet og sikkert den næstsidste, som doktor Olsson
syrligt havde påpeget, havde han forbudt hende at vinterbade.

“Dit hjerte kan ikke holde til flere belastninger, Hedda.
Ingen overhovedet ...”

Hun burde egentlig blive opereret, der lå flere indkaldel-
ser i dyngerne inde i huset, men hun hadede hospitaler, lige
så meget som hun afskyede læger.

Indtil for kun et par uger siden havde hun derfor blæst højt
og flot på både indkaldelser og lægens formaninger. Hendes
liv handlede udelukkende om at sidde i sofaen med katten på
skødet og lade både formiddags-, eftermiddags- og aftensjus-
sen tage hende tilbage til en anden og lykkeligere tid. Lade
den fremkalde ansigter, stemmer, latter. Minderne om somre
og vintre, som var gået. Minder om børnene. Hendes børn,
det var det, hun kaldte dem. Laura, Jack, Peter, Tomas. Og
Iben. Stakkels, stakkels lille Iben.

Nogle vinteraftener syntes hun næsten, hun kunne høre
dem derude. Bildøre der smækkede, glade stemmer, fødder
der trampede gennem sneen ned til saunaen. Indimellem fór
hun endda op af sofaen for at byde dem velkommen hjem,
for at fortælle hvor meget hun savnede dem, at hun længtes.

Men når hun åbnede fordøren, rungede gårdspladsen altid tomt. Tredive års tomhed. Tredive års længsel, skyld. Hvorfor trække det ud mere? Hvorfor ofre de få glæder, der trods alt stadig fandtes, for et par år mere at leve i? Lægen kunne skride ad helvede til. Det var det, hun var kommet frem til.

Indtil den morgen for kun et par uger siden, hvor der havde holdt en bil ude på gårdspladsen. Det var en af de få gange, hun havde accepteret at få besøg. Modvilligt havde hun holdt sig ædru, havde endda taget et bad, taget rent tøj på. Havde overbevist sig selv om, at det nok ville være hurtigt overstået.

Men da bildøren var gået op, var det, som om det sagde *klik!* inde i hendes hoved, som om det fremkaldte et lys så klart, at hun var nødt til at skærme for øjnene med hånden.

Et kort øjeblik troede hun, at hun havde fået et slagtilfælde. At hun ville falde død om på sin egen dørtærskel, inden hun havde nået så meget som at veksle et ord med gæsterne. Men det var gået i sig selv på få sekunder, og verden var atter vendt tilbage til den sædvanlige novemberudgave, fuld af høflighedsfraser, navne, forretningstilbud og tal, ganske som planlagt.

Alligevel havde hun en særlig fornemmelse under hele mødet. En svag stemme bagerst i hovedet, som hun ikke havde hørt i mange år. Da hun var ung, havde hun ladet netop denne stemme styre, men efter luciabranden, hvor hun måtte sande, at hendes intuition havde svigtet, var hun stoppet med at høre efter. Havde kvalt den med alkohol og selvmedlidenhed. Lige indtil nu.

I dagene efter besøget var den svage stemme vokset i styrke, havde mere og mere insisterende forklaret hende, at det umulige nu var muligt. At hun efter alle disse år havde fået en ny chance. En chance for at vende tilbage til det forgangne. En chance for at rette op på nogle af sine fejltagelser, at beskytte dem, hun elskede.

Bare hun gjorde det forsigtigt, bare hun tog sig i agt for flammerne.

Hun kiggede ned på sin vansirede venstrehånd. Arvævet over håndryggen, de to stumper der var tilbage af ring- og lillefinger. Hun tog eftermiddagsjointen og lighteren, hun havde lagt på broen ved siden af sig. Hun havde dyrket sin egen marihuana i drivhuset bag redskabsskuret siden sommeren 75, eller var det 76? Hun burde i virkeligheden også afholde sig fra det, men tjalden hjalp hende med at samle tanker. Hjalp hende med at overveje, hvad hun nu skulle gøre.

Ringe til Laura havde været hendes første indskydelse. Og alligevel havde hun ikke gjort det. Måske var hun bange. Det var sikkert det. Bange for at blive affærdiget som en gammel og skør kone, inden hun så meget som nåede at forklare det usandsynlige, hun nu havde opdaget. Eller måske frygtede hun noget endnu værre: at Laura ville lægge på. Det ville jo være fuldt forståeligt.

Hun havde svigtet Laura dengang, havde svigtet dem alle sammen. Alle sine børn.

Hun holdt den søde røg inde, inden hun lod den stige op i aftenhimlen. Månen, som gled hen over søen, forvandlede lidt efter lidt vandoverfladen til flydende glas. Lige over for hende langs den lange Nordstrand rejste åsen sig som en stejl silhuet. Kun én eneste lampe i vandkanten brød det kompakte mørke, den tiltrak sig som altid hendes blik.

Hun burde naturligvis havde solgt hyttebyen. De tilbød hende mange penge, mere end hun nogensinde ville kunne bruge.

Et fornuftigt menneske havde skrevet under på stedet. Havde forladt rågekolonien, huset og den faldefærdige bro for at tilbringe sin sidste tid et mere behageligt sted. Et fornuftigt menneske ville ikke have ladet sig forstyrre af en for længst henslumrende intuition, ville have afstået fra at rippe op i det forgangne.

Et fornuftigt menneske.

Hendes blik blev suget hen mod Nordstranden. Mod den ensomme lampe.

Tredive år, var der virkelig gået så lang tid? Hun måtte ringe til Laura, uanset hvor rædselsslagen hun var. Måtte forklare hvad det var, der foregik. At hun måtte passe på. Men først måtte hun være helt sikker i sin sag. For sandheden gjorde så ondt. Desuden kunne den være farlig. Et ungt menneske var trods alt allerede død, og flere andre skadede for livet. Og måske stod også andre for tur? Det kunne i hvert fald ikke udelukkes.

Hun kiggede igen på sin vansirede hånd. Strakte de små, lyserøde fingerstumper.

Et vindpust løb gennem trætoppene, og rågerne rørte uroligt på sig. De baskede med vingerne og udstødte advarselsskrig. En ræv måske, eller en alt for nærgående ugle? I så fald ville fuglene snart falde til ro, når truslen var forsvundet igen.

Men advarslerne fortsatte, de tog til i styrke, voksede til en kakofoni af lyde og bevægelser.

Hun vidste, hvad det betød. Nogen nærmede sig hyttebyen. Nogen som rågerne ikke kendte.

En fremmed.

Hun vendte ansigtet over mod skovbrynet, men det svage lys fra udendørslampen på hendes hus blev opslugt af mørket inde mellem træerne.

Et kort øjeblik håbede hun, at hun havde taget fejl. Men rågerens advarselssang fortsatte uden tegn på, at den ville aftage.

Hun havde ikke hørt motorlyd eller den knasende lyd af skridt i småstenene, så den fremmede måtte komme gennem skoven. Hun fik stort set ingen gæster herude og slet ikke nogen, som kom snigende i mørket.

Det kunne kun betyde én ting: Hun havde været for ivrig,

havde gravet for dybt. Hun havde på en eller anden måde afsløret sig selv.

Hvad skulle hun nu gøre?

Telefonen var oppe i huset, og hvis hun nåede derop før den fremmede, hvem skulle hun så ringe til? Og hvad skulle hun sige?

At det forgangne var vendt tilbage? Hvem ville i givet fald tro hende?

Og hun ville afgjort afsløre sin egen rædsel, hvis hun rejste sig og løb tilbage til huset nu.

For hun var bange, det kunne hun ikke benægte. Bange på sine egne vegne, men mest på Lauras. Det strammede i brystet, hendes vejrtrækning blev overfladisk.

Det var udelukket at flygte, så hun kunne ikke gøre andet end at blive siddende stille og roligt og ryge færdig. Kunne ikke gøre andet end at håbe på, at det gode trods alt ville sejre. Især et sted som det her.

Hun vendte sig atter om mod søen og tog et dybt sug. Forsøgte at undgå at ryste på hånden.

En svag vibration i broen fik de hæse fortøjninger til at genoptage deres klagesang. Lyden blandede sig med rågernes og hendes raspende vejrtrækning. Hun bekæmpede trangen til at vende sig om, sad i stedet helt stille med front mod det mørke vand.

Skridtene stoppede op lige bag hende. Flydebroen gyngede let i vandet, inden den atter lå stille. Rågerne holdt også inde næsten på samme tid, som om de var nysgerrige, som om de ville høre, hvad der blev sagt.

Hun kiggede over mod lyset allerlængst væk. Tog et sidste hiv og kastede skoddet i vandet. Gløden tegnede en bue, inden den slukkede i mørket. Et offer til søuhyret, tænkte hun. Pludselig faldt der en mærkelig ro over hende, en slags sørgmodighed som dæmpede hendes løbske, gamle hjerte.

“Jeg ved, hvorfor du er her,” sagde hun uden at vende sig om. “Du vil vide, hvor meget jeg i virkeligheden ved.”

Der kom ikke noget svar.

Hun vendte langsomt hovedet.

Den besøgende stod kun et par meter væk, tårnede sig op over hende som en mørk skygge. Hætten var trukket op over hovedet, ansigtet henlå i mørke.

“Jeg har regnet det hele ud,” sagde hun stille. “Tilbuddet på Gårdsnäset, byggeprojektet, hvem der står bag.”

Den besøgende stod stadig tavs og ubevægelig.

Hun overvejede, om hun virkelig skulle fortsætte. Men det var for sent at stoppe nu. For sent at fortryde. Sandheden måtte frem. For Lauras skyld, for de andre børns skyld. For hendes egen skyld.

Hun fyldte lungerne med luft. Sank.

“Det er luciabranden ...” sagde hun og opfangede, at den besøgende løftede hovedet ganske let. “Det handler alt sammen om den.”

Hun vendte sig om mod søen igen, lod blikket hvile på den enlige, længselsfulde lampe derovre på den anden side.

“Jeg ved, hvad der skete den nat,” sagde hun. “Og jeg ved, hvorfor det skete.”

1

Hun hader vinteren, det har hun gjort, lige siden hun var lille, eller næsten i hvert fald. Engang var der skøjtebaner og kælkebakker, lejrball, varm chokolade i termokander og venner at dele det hele med. Men det er længe siden nu, det var før vinterilden.

Nu er der kun kulde tilbage.

“Nå, men ... Laura.”

Hendes bordherre skæver til bordkortet ved hendes vinglas for tredje gang. Mindst.

Han hedder Niklas og har indtil nu vist sig at være lige så uinteressant som nervøs. Han har allerede spildt et eller andet på slipset, eller endnu værre, taget et plettet slips på, da han tog pænt tøj på til middagen.

“Hvordan kender du Stephanie?”

Spørgsmålet er latterligt forudsigeligt.

“Vi mødte hinanden gennem arbejdet for et par år siden. Men nu er vi gode venner.”

Laura forsøger at lyde nogenlunde høflig. Hun siger ikke, at Steph er hendes bedste veninde, og hvor trist det end lyder, måske endda hendes eneste ven. Bortset fra Andreas muligvis.

Han spørger om noget mere, men den højroastede alfahan overfor, som har holdt hof, lige siden han gjorde en storstilet entré for tre kvarter siden, siger et eller andet morsomt, og de andres latter drukner Niklas' stemme.

Hun burde have takket nej til middagen, burde ganske ærligt have sagt, at hun havde hovedpine og ovenikøbet alt for meget arbejde. Men hun havde lovet Stephanie at komme. Havde lovet at opføre sig ordentligt og give den nervøse Niklas en chance.

“Det er vigtigt, at du kommer op i sadlen igen, Laura. *Find somebody new. Yeehaa!*”

Det sidste havde Stephanie i virkeligheden ikke sagt, det er Lauras egen tilføjelse. Hun tager en slurk af sin vin og siger til sig selv, at hun er urimelig. Steph er vokset op i USA og blander derfor sprogene. En gang imellem har Laura en fornemmelse af, at hun gør det med vilje, at hun overdriver sit *svenglish*, så hun skiller sig ud fra mængden, hvilket hun i virkeligheden slet ikke behøver anstrenge sig for.

Hun kigger ned mod bordenden. Steph er som altid smuk i en tilpas udringet kjole. Det lyse hår sidder perfekt, og hun har lagt hovedet let på skrå på den måde, der betyder, at alle i hendes nærhed vil gøre alt for, at hun skal føle sig godt tilpas. Steph er to år ældre end hende, men de plastikoperationer, hun har fået foretaget, er så diskrete og professionelt udført, at ingen ville gætte på, at hun er en dag over fyrre.

Laura selv ser ud til at være præcis femogfyrre. Hun har smilerynker om øjnene og en bekymringsrynke i panden, som synes ekstra tydelig mod den hvide teint, som kun rød-hårede har. Hårfarven og hudtonen har hun arvet fra sin far, det sammenbidte udtryk har hun derimod skaffet sig på egen hånd.

Laura har en langærmet skjorte på og en kashmirtrøje udover, og selvom varmen i lokalet allerede har fået flere af mændene til at løsne slipsene, er hendes fingerspidser og næsetippen kolde. Det er de altid, året rundt, takket være vinterilden. Eller rettere: på grund af vinterilden. Hun nærer ingen taknemmelighed over for den.

Steph og hun er i mange aspekter hinandens modsætninger. Steph er åben og udadvendt, har opbygget sit eget firma fra grunden. Selv har Laura overtaget sin fars. *Du har sat dig ved et veldækket bord*, som hendes mor med jævne mellemrum påpeger.

Stephanie må kunne mærke hendes blik, for hun kigger i hendes retning og nikker sigende. Hun ved, hvad det betyder. "*Stram dig an, Laura, giv ham nu en chance.*"

Hun sukker stille og vender sig så igen mod Niklas. Forsøger ikke at kigge på pletten på hans slips.

"Undskyld, jeg kunne ikke høre, hvad du sagde."

Niklas rødmer.

"Nåh, jeg spurgte bare, om du også er i forsikringsbranchen?"

"Nej, jeg arbejder med *risk management*. Primært i den bløde sektor."

Niklas kigger spørgende på hende; hun er nødt til at forklare det.

"Vi vurderer mennesker, altså, om de er egnede til ansættelse eller forfremmelse. Du kender måske udtrykket *screening*?"

"Mener du, at I tjekker straffeattester og den slags ...?"

Hun kan fornemme på hans tonefald, at han stadig ikke forstår det, og det er jo heller ikke så underligt. Hendes felt er mildest talt noget smalt.

"Strafferegistret er bare en lille del af det. Vi vil gerne have et mere dækkende billede af en person. Vi tjekker økonomi, familieforhold, taler med gamle lærere, tidligere arbejdsgivere, kolleger. Vi laver mere end hundrede forskellige kontroller og nogle gange også dybdeborende interviews."

Hun udelader, at det sidste er hendes speciale, for der er ingen grund til at skræmme ham. Faktum er, at hun allerede har regnet Niklas mere eller mindre ud, eller i hvert fald det

vigtigste. At hun afgjort, og uanset hvad Steph så siger, ikke har tænkt sig at se ham igen.

“Hvilke kunder har I?”

Et godt spørgsmål, det må hun give ham. Hvis det havde været et interview, ville hun have lavet en lille krusedulle i margin på sit bedømmelsespapir for at markere, at han er mere skarp, end han ser ud til.

“Oftest rekrutteringsfirmaer,” svarer hun, “men også virksomheder eller myndigheder, som skal hyre internt til ledelsen eller til andre højere chefstillinger for eksempel. Indimellem kan det også være investorer, som gerne vil vide, hvem de har med at gøre.”

“Som Stephanie?”

“Nemlig.”

Netop da Laura skal til at gengælde høfligheden og spørge til Niklas’ arbejde, bryder alfahannen overfor ind i deres samtale. Han er omkring de halvtreds, og hun behøver ikke kigge på hans bordkort for at se, hvad han hedder.

“Sagde du, at du arbejder med rekruttering af chefer?”

Alfahannen har allerede de øvrige gæsters opmærksomhed, hvilket betyder, at alles blikke rettes mod hende.

“Nej,” svarer Laura straks, for hun har allerede forstået, hvad der følger lige efter.

Men han lader sig naturligvis ikke affeje så let.

“Jeg er faktisk på udkig efter nye udfordringer.”

Hun ryster på hovedet.

“Men jeg arbejder som sagt ikke med rekruttering af chefer.”

Men alfahannen hører ikke.

“Jeg plejer at øge omsætningen med mindst ti procent allerede det første år,” siger han. “Der var en artikel om mig i Dagens Industri i forrige uge, så du den?”

Laura vender sig demonstrativt om mod Niklas, men alfahannen fanger ikke vinket, selvom det er med en vognstang.

“Headhunterne ringer mindst en gang om ugen,” fortsætter han. “De tilbyder fantasillioner, men jeg leder efter den helt rigtige udfordring. Hvilket firma var det, du sagde, du arbejdede for, Lena?”

Steph griber ind, inden Laura når at hvæse af ham.

“*Laura* er direktør for sit eget firma, Tobias. Hun vurderer sådan nogle som dig, finder deres svagheder, *the skeletons in your closets*. Du skal nok snarere tage dig i agt for hende.”

Spredt latter lyder rundt om bordet, og havde Tobias haft bare den mindste fingerspitzgefühl, havde han ladet den ligge nu. Men i stedet bøjer han sig ind over bordet.

“Nå, ser man det. Hvordan ville du så vurdere mig, Laura? Hvilke svagheder har jeg?”

Han smiler bredt med nyblegede tænder, og nogle af de andre gæster ler med.

Laura kan mærke Stephanies blik på sig, og hun burde naturligvis holde sin kæft, men alfa-Tobias ser så selvtillfreds ud, som kun en ganske særlig slags mennesker kan. Han beder virkelig selv om det.

Steph ryster på hovedet, men Laura vælger ikke at kigge i hendes retning.

“Jeg har mødt masser af din slags,” fører Tobias sig nu frem. “Hobbypsykologer som tror, de kan vurdere folk på en eller anden latterlig test. *Kan du liste dine tre største svagheder op? Hvilken farve forbinder du med din personlighed? Hvis du var en bil, hvilket mærke ville du så være?* Alt sammen det rene bullshit.”

Han ler højt og får igen opbakning fra flere af de andre gæster, fortrinsvis mænd. Opmuntret af støtten bøjer han sig endnu længere ind over bordet og peger på hende med den ene pegefinger. Der ligger en let, klæbrig hinde hen over neglen.

“Men for alt i verden, *give me your best shot*, Laura!”

“Okay, men husk nu, at det var din egen idé, ikke?”

Hun tager en slurk af sit vandglas, sætter det på bordet igen, mens hun betragter Tobias nøje. Lader blikket glide hen over rødmen i hårgrænsen, ned over brystkassen, ned til hænderne. Der er blevet helt stille ved bordet.

“Du er gift,” begynder hun, “men det der er ikke din kone.”

Hun nikker hen mod den tyve år yngre kvinde to stole væk fra ham.

“Du er kørt hertil for at få en chance for at vise hende din dyre bil. Det kunne godt være en italiensk model, men de tager tid at lære at køre godt, og du har ikke tålmodighed til den slags, så jeg lander på en lidt mere manøvrebar Porsche.”

Tobias’ blik flakker.

“Du har allerede drukket for meget, men har alligevel tænkt dig at køre hjem, for du vil ikke have, at din dyrebare skat skal stå ude natten over. Og det betyder, at du er ligeglad med risici og konsekvenser for både dig selv og andre. Eftersom du har taget bilen, bor du ikke i byen, men sikkert i Lidingö eller i Djursholm. Af dine tydelige i’er at dømme ville jeg umiddelbart sige det førstnævnte, men din sætningsmelodi antyder, at du er født og opvokset et eller andet sted på vestkysten.”

Hun holder en pause, lader ham pines i et kort øjeblik og undviger fortsat Steps blik. Det er alt for let. Og sjovt.

“Jakkesættet er et Brioni, uret et Rolex, slipset et Fendi,” fortsætter hun, “rødt selvfølgelig, for du har læst et eller andet sted i nogens selvbiografi, at det er magtfarven. Selvbiografier er forresten det eneste, du læser. Og du har for nylig fået en hårtransplantation.”

Hun læner sig tilbage i stolen. Forsøger ikke at se selvtilfreds ud.

“Konklusionen er, Tobias, at du er en omvandrende risikovillig midtvejskrise. Hvad siger du til den bedømmelse?”

Der er stadig helt stille rundt om bordet. Tobias hiver efter vejret, som om han er på nippet til at eksplodere.

Så begynder Steph at le. En høj og smittende skraldlatter, der breder sig, og snart letter stemningen.

“Kom ikke og sig, at jeg ikke advarede dig,” siger hun, da latteren er gået over i en munter summen. “Laura er fucking livsfarlig.”

Tobias hælder resten af sin vin i sig.

“Hvordan fanden kunne du vide alt det?”

Stemmen er fornærmet, men også imponeret.

“Vil du virkelig gerne vide det?” spørger Laura.

Snakken rundt om bordet ophører. Hun ser helt roligt på ham.

“Jeg har læst artiklen om dig i Dagens Industri. Der stod, hvor du kommer fra, hvor du bor, og at du har været gift i mange år. Men din ledsager har ingen vielsesring.” Hun nikker igen hen mod den yngre kvinde, hvis hænder er fuldt synlige på dugen. “På billedet i avisen havde du desuden noget højere pande.”

“Og du har noget klistret på fingrene, som jeg gætter på, er Rogaine, hvis nu transplantationen ikke skulle lykkes, for du kan ikke forestille dig noget værre end at blive skaldet.” Den sidste oplysning holder hun for sig selv. Der er trods alt grænser.

Tobias bliver rød i kinderne. Chokket og overraskelsen har lagt sig. Nu er han vred, ydmyget, og han overvejer formodentlig, om han skal kalde hende en bitch, rejse sig og storme ud, eller om han skal lade, som om han vender den anden kind til og være den gode taber. Hun gætter på det sidste. Alt andet ville være dumt.

“Hvad med bilen?” spørger hendes bordherre. “Hvordan kunne du vide, at han kører Porsche?”

Hun trækker på skuldrene.

“Han kom lige efter mig og parkerede udenfor. Jeg så dem stige ud af bilen, da jeg gik ind gennem døren.”

En ny skraldlatter bryder ud. Tobias sidder der bare, griner

forlegent og foregiver at tage del i morskaben. En klog beslutning.

En af kvinderne ved bordet ler så meget, at hun næsten ikke kan få luft. Hun fumler med sit vandglas, vælter det, og da hun bøjer sig frem, kommer en af hendes hårlokker for tæt på de tændte stearinlys.

Laura ser, hvad der vil ske sekunder efter, hun åbner munden for at advare kvinden, men det er for sent. En hastig flamme, så et hvin.

Det er overstået på et øjeblik. Hårlokken er brændt, flammen slukket. Det eneste, der er tilbage, er oprørte stemmer og den skarpe lugt af brændt hår.

Alles opmærksomhed er vendt mod kvinden, så ingen bemærker, at Laura rejser sig og hurtigt forlader rummet. Hendes mave trækker sig sammen, hun kan fornemme sveden i nakken.

Hun når kun lige at låse døren ud til badeværelset og tænde for den kolde hane, inden hun brækker sig i håndvasken.

Hun skyller munden, pudser næsen flere gange for at få stanken af brændt hår ud. Men den har bidt sig fast.

Hun kigger sig i spejlet. Konstaterer, at hun er endnu bløgere, end hun plejer at være.

“Tag det roligt,” siger hun til sig selv. “Tag det nu roligt.”

Et par minutter efter har hun det bedre. Hun lytter ud mod spisestuen. De oprørte stemmer har lagt sig. Det trækker let, så nogen må have åbnet et vindue.

Nu her bagefter kan hun se, at det var en skidt idé at jorde Tobias på den måde. Hvis hun ikke havde kørt sit show, havde kvinden ikke sat ild til sit hår, og hun ville ikke have stået herude og skyllet bræk ud i Stephs marmorvask.

Hovedpinen er blevet værre, og hun vil allerhelst bare køre hjem og lukke sig inde, slippe for at omgås mennesker. Men hun vil ikke svigte Steph.

Hun finder sin mobiltelefon frem fra håndtasken. En sms og to ubesvarede opkald. Det første er fra en kontakt, der hedder *Andreas – eksmand/stalker*.

En af Stephs små jokes, hun ikke har orket at rette. Det er hendes egen fejl, fordi hun lod mobilen ligge ubevogtet et par sekunder. Desuden er det ikke helt forkert.

Godt og vel et år efter skilsmissen ringer Andreas stadig næsten dagligt. De seneste uger har der været flere og flere opkald. Hun burde selvfølgelig bede ham om at stoppe, burde forklare ham, at de begge må se at komme videre. Men hun har ikke gjort det.

Det andet opkald er fra et nummer, hun ikke kender. Et fastnetnummer med et områdenummer, som virker bekendt.

Hun åbner en browser, søger på nummeret, der viser sig at tilhøre Advokatkontoret Håkansson i Ängelholm, og i samme øjeblik hun har læst navnet, begynder et svagt advarselssignal at hyle bagerst i hovedet. Inden hun når at tænke, har hun ringet nummeret op. Hun venter egentlig ikke, at nogen svarer klokken otte en fredag aften.

“Håkansson.”

Manden i den anden ende taler et knirkende skånsk.

“Hej, jeg hedder Laura Aulin. Du har vist ringet til mig for et par timer siden.”

“Åh ja, hvor godt du ringer tilbage ...”

Hun kan høre raslen af papirer.

“Ja, det drejer sig om din faster. Hedda. Hedda Aulin. Har du talt med hende for nylig?”

Advarselssignalet tager til i styrke, og kvalmen vender tilbage.

“Vi ... vi har ikke kontakt med hinanden.”

“Har I ikke?”

“Nej, det har vi ikke haft i mange år. Er der sket hende noget?”

Den korte tavshed besvarer hendes spørgsmål.

“Jeg beklager, men din faster er desværre gået bort.”

“Hvornår?”

“Engang natten til mandag regner man med.”

Det begynder at krible under huden på ryggen. En smertefuld blanding af varme og kulde, som hun ikke har følt i mange år. I hvert fald ikke i vågen tilstand.

“Nå, hvorom alting er ...” fortsætter Håkansson, “så kontaktede din faster mig for nylig. Hun ville oprette et testamente. Du er hendes eneste arving.”

Han holder inde, venter på at hun skal sige noget, men hun ved ikke, hvad det skal være.

“Der er, som du sikkert kan regne ud, en hel del praktiske beslutninger, som skal tages vedrørende hendes efterladte ting,” fortsætter han.

“Ja, det forstår jeg,” får hun frem. “Må jeg vende tilbage i morgen?”

“Mandag er tidsnok. Der er ingen hast. Jeg beklager igen. Din faster var ...” Han trækker sætningen ud, som om han leder efter de rigtige ord. “En ganske særlig kvinde.”

Samtalen afsluttes, og Laura står tilbage med mobilen oppe ved øret. Huden over ryggen brænder som ild, der får sveden til at trille ned mod linningen på hendes bukser. Resten af kroppen er iskold.